

SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1: Rozhovor s prof. PhDr. Vladimírou Dvořákovou, CSc.

Příloha 2: Rozhovor s doc. PhDr. Bořivojem Hnízdem, PhD.

Příloha 3: Rozhovor s prof. PhDr. Jiří Peškem, CSc.

PŘÍLOHA 1:

Rozhovor s Vladimírou Dvořákovou, 8. 4. 2013, Praha

VJ: Jak vznikala politologie na VŠE v 90. letech?

VD: Já jsem tu v té době nebyla.

VJ: Ano, vy jste tu od ledna 1993...

VD: Ono to vzniklo už před tím, kdy pan profesor Škaloud přišel jako rehabilitovaný člověk společně s profesorem Emanuelem Peckou a zakládal katedru politologie s určitým okruhem pracovníků, kteří se s ním zde na fakultě pohybovali. Ve své podstatě jim dal dva roky, aby se politologii naučili a začali něco psát. Potom se s některými z nich rozloučil, nebo respektive ti lidé odešli, když zjistili, že se v tomto prostoru pohybovat nechtějí. Byl tam prostor, kdy dal výběrové řízení, to bylo na podzim 1992, na nové pracovníky na katedru politologie. Tam jsme se tehdy dostaly shodou okolností tři ženy stejné generace, všechny tři jsme přišly z Ústavu státu a práva Akademie věd, kam já a nyní profesorka Říchová jsme přišly z Orientálního ústavu, a zakládal se kabinet politologie, který byl při Ústavu státu a práva a vedl ho profesor Šamalík. Ten vznikl někdy na podzim roku 1990. Tam jsme byly do konce roku 1992, kdy kabinet zase nějakým způsobem končil, a my jsme šly na konkurz a dostaly jsme se sem já, Blanka Říchová a Jana Reschová. Já a Blanka Říchová jsme měly za sebou Orientální ústav, kde jsem dělala Latinskou Ameriku a Blanka Říchová dělala problematiku Afriky. Tím jsme se dostaly k politologii, protože fungování systémů konsociační demokracie dělala profesorka Říchová a my jsme dělali tranzitologii a Jana Reschová dělala spíše věci týkající se práva, protože byla právnička, takže věci týkající se ústavních systémů a parlamentarismu.

Politologie na VŠE měla zvláštní charakter, byla víceméně vyučována mezi předměty celoškolského základu, nebo volitelné předměty Zároveň už tehdy bylo nějakým způsobem akreditováno doktorské studium. Byla také vedlejší specializace politologie,

takže studenti si mohli dávat politologii jako vedlejší specializaci v posledních dvou ročnících pětiletého magisterského studia. Učil se zde zejména úvod do politologie a také komparace politických systémů, která byla potom i povinná v rámci jiných oborů. Tehdy začala vznikat skripta a na ně navazovaly potom i monografie, ta řada, která je teď už i s poznámkovým aparátem, ale tenkrát to bylo spíš v podobě skript. Hlavní problém byla hlavně literatura, nedostatek literatury pro studenty, a také to, že my jsme se politologii učili vždycky před tím, než jsme ji učili. Mnoho věcí se muselo dát takhle dohromady, ale na druhou stranu to bylo docela dobrodružné, protože vytváření oboru bylo hodně zajímavé, ta šíře, do které se musel člověk dostávat. Někdy si říkám, že teď ti mladí už jsou tak strašně specializovaní na určitý úsek, že jim chybí trošku větší nadhled. Takže to byl asi průběh 90. let, kdy se pomalu pracoviště dotvářelo, postupně přicházeli ještě někteří další pracovníci, například přišel profesor Rataj.

VJ: Ale jinak v 90. letech zde nebyla zas tak velká proměna ve sboru?

VD: Nebyla, základ byl, že profesor Škaloud to v nějaké podobě přebíral, z různých pracovníků tady, a z těch původních, kteří zde byli, zůstal vlastně jenom inženýr Lisa, Vladimír Prorok a Michal Klíma, který potom přešel na Metropolitní univerzitu. Ale v těch 90. letech byl tady. Pak Lenka Rovná, která šla na FSV a Blanka Říchová, která přišla v roce 1993, tak pak taky přešla na FSV. Odešel profesor Pecka a přišel Karel Müller. Ale to jádro zůstalo.

VJ: Na VŠE vycházely Sborníky politologické, ale vyšla jenom 3 čísla. Proč vycházely a co mělo být jejich náplní a ukončila se jejich činnost jenom kvůli Politologické revui nebo kvůli něčemu jinému?

VD: Byla pořád snaha někde něco vydávat, mít vlastní časopis, politologický časopis neexistoval a byla potřeba, aby se mohly někde publikovat odborné texty česky, aby mohly být k dispozici pro diskuzi, a potom šlo o to, aby mohli studenti číst nějakou další literaturu, která byla nedostatečná. Samozřejmě se to dalo nahrazovat zahraniční literaturou, ale věda by se měla vytvářet v mateřském jazyce. Takže proto byly

komparace, které jsme postupně vytvářeli, aby byly základní přehledy a sborníky byly o tom, aby se určitá témata mohla otevírat. Ještě vznikly sborníky na Ústavu státu a práva, potom vznikaly tady, pak tu vznikaly překlady nějakých textů, to byla antologie. Někaké zajímavé texty se přeložily do češtiny a dávaly se formou skript. Já mám vážné obavy, že něco jako copyrighty jsme tenkrát úplně vážně nebrali, někdy se k tomu přidaly nějaké komentáře, byla to taková partyzánština, dost velká. Ale šlo o to, aby se texty dostávaly ke studentům a ve své podstatě i ke kolegům. V momentě, kdy vzniká Politologická revue, jejíž nulté číslo vychází v prosinci 1994, tak tuto potřebu začala postupně nahrazovat. Navíc je zajímavé, že různá pracoviště moc nespolupracovala, ve stejnou dobu vyšel v Brně Politologický časopis, ten vyšel dokonce o trochu dřív, ale taky roku 1994. Takže v polovině 90. let tady byly dva takové časopisy, takže potřeba sborníku už moc nebyla. Sborníky ovšem měly ještě výhodu, že když sborník vyšel jako skriptum, tak škola na to dávala prostředky, kdežto jinak by se musely hledat složitě peníze. Potom už nebylo nutné, aby věci tohoto typu vycházely, byla to taková snaha velmi rychle něco dostávat ven. Bylo to hodně šito rychlou jehlou, hodně těch textů, když se na ně dnes člověk podívá, tak mu dnes připadají trochu divné. Bylo to skutečně dobrodružné období, ale šlo o to, překlenout tu situaci a nějak to začít. Tady se opravdu zakládala politologie, když jsme nebyli politologové. Každý se k politologii nějak dostal, já přes tu Latinskou Ameriku a přechody k demokracii, Blanka právě přes Afriku a otázky a diskuze kolem konsociační demokracie. Někdo přes právo, někdo přes sociologii, ale nikdo z nás to neměl vystudované.

VJ: VŠE nebyla tolik orientována na politické myšlení jako na FSV, kde to vedl docent Kučera, proč? Bylo to kvůli tomu, že profesor Škaloud se tímto směrem neorientoval nebo to bylo složením sboru?

VD: Tady nešlo jen o zaměření vyučujících, i když to hrálo určitou roli. Ale vycházelo se z toho, že jsme na Vysoké škole ekonomické. Tudíž to musíte brát tak, že studenti zde jsou primárně ekonomové a musí se vycházet z toho, k čemu tu politologii

potřebují. Já nemám nic proti tomu, aby se vykládalo politické myšlení, ale přece jenom si myslím, že ekonomové nemusí mít semestr Aristotela. Není špatné, že něco o Aristotelovi vědí, kurz politického myšlení a politické teorie se u nás učil na vedlejší specializaci a byl i volitelný pro jiné obory. Ani výzkum jsme tímto směrem nesměřovali, protože si myslím, že to pracoviště se nemá takto profilovat a hledat své zakotvení v jiných tématech.

VJ: Kdy jste se dostala do České společnosti pro politické vědy?

VD: Ona vlastně pořád existovala i za minulého režimu, ale ve své podstatě neměla žádné členy, formálně byla v IPSA. Tak se to v 90. letech začalo obnovovat, to měl na starosti profesor Šamalík a první akce, to se spíš mluvilo pro veřejnost, dělaly se přednášky, dělaly se diskusní večery, ale to bylo setkávání pro mnoho lidí. To byla doba, kdyby bylo potřeba mít tuhle podobu. Potom to přebíral profesor Škaloud, a ten se od roku 1994 stává členem výboru IPSA. Já jsem tam byla někdy od počátku 90. let. Později jsem se víc angažovala ve výboru, pak v letech 2003-2006 jsem byla předsedkyní.

VJ: Politologická revue vlastně vycházela pod ČSPV?

VD: Ano. Vychází dodnes takhle. Byla představa, že by bylo vhodné, aby vycházel časopis, který bude s celostátní působností a nebude majetkem nějakého konkrétního pracoviště. To znamená, že bude více oslovovat. Brňáci tím, že měli ten svůj, tak méně psali do Politologické revue, ale po pravdě řečeno si myslím, že vytvoření tohoto prostoru bylo poměrně důležité pro etablování tohoto oboru.

VJ: Četla jsem, že Brňáci měli trochu problém s tím, že ČSPV měla zaštitovat politologická pracoviště, ale že Masarykova univerzita to brala tak, že sídlí na VŠE a tudíž spíš jako věc VŠE.

VD: Ona by neměla zaštitovat, ona by měla dávat dohromady obec. Ono vždycky záleželo, jestli jenom lidi, kteří jsou profesí politologové, nebo ti, co se o politiku

zajímají, nebo novináři. Tam bylo hodně různých lidí, občas byly schůzky, že tam bylo hodně lidí, kteří už se třeba nevrátili ke svým oborům, lidé kteří byli 20 let z něčeho vyloučení a už byli v důchodu, ale měli zájem. Brno bylo velmi ideologicky vyprofilované, velmi pravicově orientované. Na VŠE řada lidí byla spíše levicové orientovaná, takže se trochu koukalo i na ČSPV, že jsou to levičáci, protože na akce tam chodilo hodně lidí, kteří byli v Obrodě nebo reformní komunisté, kteří byli za normalizace vyloučení. Přesto se vztahy formálně udržovaly, občas se dělaly společné akce, zejména když byli pozvaní nějací zahraniční hosté, zejména učitelé, kteří přinášeli sylaby svých kurzů. Ten moment takové větší integrace společnosti byl, když se začali organizovat kongresy. Jejich podoba se samozřejmě také hledala, nejdříve byl velice široký, pak velice zúžený. Poprvé to bylo v Brně v roce 2000, Petr Fiala byl členem předsednictva, kde jsem byla i já, profesor Škaloud byl předseda. Poprvé to bylo v Brně, kde slavili výročí 10. let vzniku katedry, takže to bylo s tím spojené a pomáhalo to tu komunitu trochu rozvíjet. A trochu to ukazovalo, k čemu ta společnost má sloužit, on to nikdo moc nevěděl a bylo to trochu hledání.

VJ: K čemu byla vlastně ČSPV určena?

VD: Měla by to být čistě profesní asociace, která má vytvářet jistou platformu pro diskuse uvnitř toho oboru a dávat ty lidi dohromady, aby to nezůstávalo pouze izolované na jednotlivých pracovištích. Takže tam třeba byla snaha dělat panely napříč pracovišti. Cílem bylo umožnit komunikaci a posílit rozvoj oboru. Časopis měl být neutrální platformou, která neměla být posuzována jako majetek jednoho pracoviště. Občas se říkalo, jestli se má společnost vyjadřovat k určitým věcem, zaujmout nějaké stanovisko týkající se politiky. To se podařilo všechno eliminovat. Společnost je čistě profesní sdružení, dobrovolné. Byla úvaha, že by mohly vznikat pracovní skupiny, kde by se lidé scházeli, a byly by větší diskuze, ale zjistilo se, že to nemá ve své podstatě smysl, protože za prvé, nikdo nikomu nedá peníze na to, aby nějaký výzkum dělal, ta

komunita je malá a když se budou chtít sejít, tak k tomu nepotřebují ČSPV. Takže se spíše organizovaly ty kongresy, které nějakým způsobem tohle umožňovaly.

VJ: Tak ještě poslední otázku, kdo v 90. letech, nebo v jejich prvopočátcích, v politické revui publikoval primárně? Bylo to tak, že kdokoliv kdo chtěl, tak mohl publikovat nebo byl šéfredaktorem vybrán nějaký tým?

VD: Ne, tam to ve své podstatě bylo tak, kdo poslal texty, tak ty byly od začátku nějakým způsobem posuzovány, byť to nebylo úplně formalizováno, ale ve své podstatě se nestávalo, aby někdo poslal text a někdo jiný se na to nezávisle nepodíval. Ono se to všechno dělalo na koleni, ale vždycky byl někdo, kdo řekl: „ano za tímto textem stojím a dejte ho tam“ nebo se vracel k jakémusi dopracování. Pak byla druhá věc, o kterou jsme se snažili, to bylo vytipovávat si autory a témata, to znamená, že jsme někoho „ukecali“ a řekli mu, ať něco pošle, protože se věnoval určitému tématu. Potom třetí věc byla, že jsme se snažili najít zahraniční autory, ale tam byla od začátku podmínka, že text nesmí být publikován jinak. Nechtěli jsme se dostat do roviny přetišťování článků, byť to bylo hodně lákavé, ale prostě prestiž jakýchkoli časopisů je o tom, že texty jsou psané pro ně. V momentě, kdybychom je začali šířit, tak už bychom šli trochu níž. My jsme měli, a dodnes máme, i určité mezinárodní zakotvení – časopis se posílá do International Political Science Abstracts, které vydává IPSA. Takže jsme pár lidí oslovili, jejich texty jsme pak překládali. Nebylo toho moc, ale to se ve své podstatě dělalo všechno zadarmo. Dělali jsme i rozhovory s významnými politology, například se všemi novými předsedy IPSA, to bylo od roku 1994 až do roku 2009. Ale s řadou dalších. Cílem bylo otevírat témata, která se u nás nedělala nebo nebylo studium zcela rozvinuto, například otázky tranzitologie či reprezentace. Takže ten časopis měl hrát i tuhle roli a myslím si, že to i do značné míry plnil.

PŘÍLOHA 2:

Rozhovor s Bořivojem Hnízdem, 8. 4. 2013

VJ: **Vy jste na začátku 90. letech učil na Filozofické fakultě v Praze, jak jste se k té práci dostal a co jste tam vyučoval?**

BH: Tak takhle úplně přesně to není, já jsem začal učit na Karlově univerzitě od září nebo října roku 1990, to se otevírala politologie na Karlově univerzitě poprvé a otevírala se jak na Fakultě sociálních věd, která tehdy vznikla úplně nově, tak na Filozofické fakultě a já jsem patřil k těm z mála, který učil na obou. Domovsky, jako hlavním úvazkem, jsem byl na Filozofické fakultě od roku 1990 do roku 1994 a od roku 1994 jsem přešel jako vedoucí katedry politologie na Fakultu sociálních věd, ale do té doby jsem vlastně snad jediný, chvíli měl snad i profesor Novák něco na Filozofické fakultě, ale jediný, kdo tam celé ty čtyři roky měl povinně kurzy na obou, jsem byl já. Nejdřív jsem byl na Fakultě sociálních věd jako externista a na Filozofické fakultě jsem byl na stálo. Jako externista jsem učil politickou geografii i na Přírodovědecké fakultě. Já jsem byl jediný, kdo na celé Karlově univerzitě působil na obou těch institucích, protože obě ty instituce se dost od sebe lišily, nebo, chtěly se vyhraňovat.

VJ: **Vy jste tedy učil politickou geografii, tehdy se to snad jmenovalo i politický zeměpis, tuším...**

BH: To nevím, jestli se to jmenovalo politický zeměpis, to se možná jmenovalo někde jinde. Já jsem to tehdy svým způsobem začínal, politická geografie nějakým způsobem existovala, pod názvem politický zeměpis na Přírodovědecké fakultě, ale já jsem vždycky prosazoval název politická geografie a v podstatě jsem ji tady etabloval ve společenskovedních oborech. Jak na Fakultě sociálních věd, tak na Filozofické fakultě se politická geografie stala součástí povinného kurikula a myslím si, že poté se i rozšířila do regionálních univerzit. Ale já jsem neučil jenom politickou geografii, já

jsem učil úvod do politologie, který jsem měl, když jsem byl na Filozofické fakultě, když jsem přišel na Fakultu sociálních věd, tak to myslím učil dnešní profesor Novák, já jsem ten úvod do politologie měl po půlce 90. let jenom jeden semestr, když jsem zaskakoval za nemocného profesora Nováka, ale do roku 1994 jsem úvod do politologie měl na Filozofické fakultě. Pak jsem ještě učil úvod do mezinárodních vztahů, ale ten jsem myslím učil jen velmi, velmi krátce na Filozofické fakultě. Potom si moc nevzpomínám, jestli to někdo přejal, nebo jestli se to nějakým způsobem zrušilo.

VJ: Co bylo náplní kurzů? Je to stejné se současností?

BH: To nemůžu samozřejmě porovnávat, protože například politická geografie se dneska učí ve velkém, ale možná, že snad můžu říct, a teď to snad nebude znít moc nafoukaně, že všichni kdo ji dnes učí, nebo velká většina, jsou moji studenti, můj žáci a já rozhodně nevím, a věřím, že ji nějak obohatili a posunuli jinam, nebo jí svým způsobem nějak rozvíjejí, ale co znám třeba z jejich publikací, nebo podobně, tak tam nějakým způsobem vidím, nebo cítím ten svůj základ. Jedním z mých prvních studentů, to si velmi dobře pamatuju, z roku 1990 byl Michal Romancov. Ten mi ještě na jaře roku 1990 zaklepal na dveře, když se nezačalo ještě učit, začalo se až od podzimu, od zimního semestru. Přišel za mnou a říkal, že by měl zájem přejít, protože studoval na Filozofické fakultě něco jiného, nevím jaké obory, takže to byl jeden z mých prvních studentů. Takže, co se týče politické geografie, tak si myslím, že tady je taková jednotící linie, protože většina těch, co to dneska přednáší, nějakým způsobem prošla mými kurzy. Dneska už je samozřejmě ta situace jiná, třeba v Plzni, ale lidé, co to v Plzni zakládali, Šárka Waisová, Láďa Cabada, tak ti se samozřejmě s politickou geografí začali seznamovat, když byli studenti a chodili na mé povinné kurzy. Ono jich bylo hodně a politická geografie byla povinná nejen pro politology, ale třeba pro studenty teritoriálních studií, takže já jsem to často rozdělával na dvě plné posluchárny. Pamatuju si, že se dělaly přednášky ve velké posluchárně na Filozofické fakultě, protože tam se jinam studenti politické geografie nevešli. Takže to byly kurzy nejen pro politology u

nás, na FSV a na Filozofické fakultě, ale i pro studenty Teritoriálních studií, a Mezinárodní vztahy to také měly povinné. Pak samozřejmě na to navazovaly kurzy v magisterském studiu a podobně. Takže tam bych řekl, že jistě, dneska už je to rozvětvenější a nějaká linie tam je a snad jsem se trochu zasloužil, že začala. Jinak je to samozřejmě s tím úvodem do politologie, protože ten jsem skutečně přednášel jenom ty čtyři roky a to jsem přednášel jenom na Filozofické fakultě, protože na Fakultě sociálních věd to dělal profesor Novák. Takže tam samozřejmě jsem to bral víceméně, můžu říct, jako záskok, protože, nevím jak to říct, aby to bylo diplomatické, ale v podstatě tehdy těch politologů moc nebylo, vlastně politologové, co vytvářeli katedry, tak na filosofii byl základ těch, co se to tam pokoušeli zakládat koncem 60. let. Profesor Syllaba a lidi kolem něj a on byl spíš, řekněme, dneska bychom řekli, sociolog nebo zaměřený na vědecký komunismus, něco takového, nechme tu terminologii a na Fakultě sociálních věd ten základ zase přišel z disentu, kde byl docent Kučera. Ale v podstatě tyto dvě osobnosti dali dohromady lidi, které znali z těch okruhů a to byli většinou filosofové a historici a v tom byly podobné obě katedry. Byli to jiní lidé, ale jak na Fakultě sociálních věd, tak na Filozofické fakultě. Plus se to trošičku obohatilo o emigranty – profesor Novák na FSV a já na Filozofické fakultě. Takže úvod do politologie, nebyl můj šálek čaje, ale v roce 1990 tady nebyl nikdo, kdo by to učil. Takže v podstatě pro mě to nebyl problém, vyjít ze základních učebnic, které se v té době používaly na západě, a připravit tento úvodní kurz, ale samozřejmě, když jsem přešel na Fakultu sociálních věd, tak jsem vůbec nelitoval, že jsem tenhle kurz přestal mít. Já jsem ho pak učil ještě později, na jiných školách, ale v podstatě jsem začal dělat kurzy, které vycházely z politické geografie pro magistry. Ty magisterské programy, musíme si uvědomit, začínaly vlastně až v polovině 90. let. Protože v roce 1990 začínali první studenti politologie, takže do toho čtvrtého ročníku se dostávali řekněme až v roce 1994, 1995. Takové to rozdělení na bakalářské a magisterské ze začátku neexistovalo a myslím si, že to byla Fakulta sociálních věd, která s tím přišla, kdežto na Filozofické fakultě déle pokračovalo pětileté studium. Takže potom jsem přišel v roce 1994 jako

vedoucí katedry politologie na Fakultě sociálních věd, a první úkol, který stál přede mnou, bylo připravit magisterské studium, protože do té doby ještě nebylo. Žáci se na to nepřijímali, protože se počítalo s pětiletým studiem. Takže magisterské studium, které jsem se snažil více zaměřit jednak na tu empirickou politologii, která trošku chyběla v tom bakaláři, nebo nebyla tak zastoupená jak by měla a samozřejmě také, rozvíjet politickou filozofii a politickou geografii, ale dát tam větší prostor empirické politologii. Potom jsem přebíral kurzy, co nějakým způsobem souvisely s politickou geografii. Úvod do politologie jsem nechal, takže tam ta dominantní postava, která to rozjížděla na Karlově univerzitě, byl profesor Novák a potom profesorka Říchová, která jestli se nepletu, přišla na FSV v roce 1995 z Vysoké školy ekonomické. Potom, to už je ke konci 90. let, se vlastně začínal, myslím, že v roce 1999, první výměny se zahraničními studenty a začaly se připravovat přednášky v angličtině, takže do toho jsem se hned zapojil.

Nejdůležitějšími postavami byly tehdy profesor Škaloud, profesor Syllaba a docent Kučera. Tam byl také trošku jiný background. Jestli k tomu mohu něco říct, tak kontakty mezi těmi třemi příliš nebyly. Bylo to dost samostatně. Nevím, jestli v tom byla určitá konkurence. Byla také politika, že kdo přijal přednášení někde, tak většinou nepřednášel nikde jinde. Neříkám, že ta politika byla absolutní, ale v podstatě fungovala. Já jsem měl buďto štěstí, nebo nevím, jak to bylo, že jsem se tohohle součástí nestal a byl jsem jediný, který přednášel. Dál potom se z katedry politologie oddělil IMS. Já jsem přišel v roce 1994, právě do té situace, kdy došlo k tomu rozdělení a bylo to velmi dramatické. A já jsem zase měl to štěstí, že jsem se toho neúčastnil, tak jsem zase byl jediný, kdo přednášel povinné předměty na obojím. Na IMS politickou geografii stejně jako jiné předměty. Takže asi jsem špatná osoba, která by měla popsat situaci, která tady byla. Musím říct, že nikdy mi ani jeden neřekl, abych někde skončil. Stejně tak profesor Syllaba mi neřekl, abych nepřednášel na FSV a stejně, když jsem byl na FSV, a přišel jsem do toho největšího rozpůlení v roce 1994, tak mi docent Kučera

neřekl, abych přestal přednášet na IMS, nikdy se to nestalo. Takže tohle je takové známé a já to z vlastní zkušenosti nemohu potvrdit.

Po mně na filosofii přišel docent Kunc, přišel z Vysoké školy ekonomické, a když jsem nastoupil na FSV jako vedoucí katedry, tak k nám za rok přišla profesorka Říchová. Ale k těm přechodům z FF a tak na FSV, přechod jsem byl snad jediný já a jediný, který učil na obou.

PŘÍLOHA 3:

Vyjádření Jiřího Peška k vyčlenění IMS z IPS dne 7. 5. 2013

Fakulta sociálních věd byla vlastně formálně založena v roce devadesát dva, mimo jiné profesorem Petruskem a v tomto rámci přechází profesor Křen z Filosofické fakulty na Fakultu sociálních věd. A tady na právě etablovaném Institutu politologických studií, který vlastně, jako zakládající ředitel šéfuje Rudolf Kučera, se etabluje studium rakouských studií jako součást toho Ústavu. A vzhledem k tomu, že toto centrum výrazně expanduje tak, se schyluje k tomu, že je potřeba zkoordinovat činnost několika subjektů. Na tomto Ústavu se etablovala katedra amerických studií pod vedením Petra Mareše, což je dneska diplomat a šlo o to, jak to dát dohromady, protože s politikou tato dvě pracoviště, která byla převážně historicky orientovaná, v té chvíli moc nešly dohromady. A byla tendence jednak přeměnit centrum německých a rakouských studií v katedru a jednak spojit tyto dvě katedry v ústav, který by ještě získal třetí katedru, protože se tehdy vracela z Kanady Lenka Rovná, která učila ruská studia a ta byla připravena založit katedru ruských a východoevropských studií. Ten problém byl v tom, že představy pana docenta Kučery byly odlišné a on takovýto vývoj nechtěl akceptovat. Tehdejší děkan Petrussek přišel s tím, že se dohodneme a ředitel Ústavu dá svůj souhlas k vyčlenění nebo že se to prostě nedohodne a zástupci pracovišť, která se chtějí odštěpit, podají děkanovi své separátní vótum, tzn. budou protestovat proti vedení Ústavu. A k tomuto došlo. Devadesát čtyři myslím vzniká Institut mezinárodních studií, jakožto samostatné pracoviště, jeho ředitelem se stal pan profesor Křen, já jsem devadesát pět převzal katedru německých a rakouských studií, Mareš převzal americkou a kolegyně Rovná převzala ruskou. Lenka Rovná potom převzala katedru západoevropských studií a tu ruskou předala doktoru, později docentu, Vykoukalovi, který přišel z Historického ústavu Akademie věd. Čili tohle je vývoj. IMS vzniklo tím, když přichází profesor Křen, tak Fakulta měla v zakládací fázi jasně definovaný počet ústavů a institutů. On

byl zakotven na Ústavu politologie. Proto třeba, když se zakládal Institut mezinárodních studií, tak se snažili zástupci Institutu politologických studií, tzn. Jak Rudolf Kučera tak Dagmar Moravcová, dosáhnout toho, aby Institut mezinárodních studií nesměl dělat mezinárodní vztahy, aby dělal jenom jednotlivé regiony, ale nesměl dělat vztahy. Což byl problém dělat německá studia bez německo-rakouských vztahů. Čili tady byla furt taková snaha zahrnout tam od dějin přes vztahy až k čisté politologii, což se potom myslím vyřešilo tím, že ve chvíli, když to převzal pan docent Hnízdo. A to všecko uklidnilo, protože se z toho stala taková systémově normální politologie, která netouží dělat dějepis cizích zemí apod. a vztahy myslím, že se od té chví